

да му се не види! Че какъ така! Толкова огънь да изхвърля, и да ме не опече! — Нищо не се е запалило, дѣдовото, — рече бодро дѣдо, като остави пълната торба на одърчето — ами пънчетата свѣтятъ.

— Че какъ така?

— Ей така, въ тъмното свѣтятъ. Ти ужъ на училище ходишъ. Не знаешъ ли, че гнилитъ пънчета свѣтятъ? Ей ги нà, свѣтятъ. А като ги пипнешъ, не парятъ.

Заровихъ изъ сетнитъ парченца — не пари. Взахъ въ шепитъ си — не пари. Грабнахъ едно пънче — не пари! Чудна работа! Какъ може такава нѣщо?

— Гледай сега, — каза дѣдо, като разрови огнището и червенитъ вжгленчета блѣснаха — свѣти ли пънчето? А-а?... Не свѣти-и... Защото огъня си свѣти. А кога хвърлишъ пънчето вънъ на тъмното — свѣти. Разбра ли сега? Другъ пжтъ да се не лъжешъ. Гнилитъ пънчета свѣтятъ!...

Сведохъ глава посраменъ и си казахъ въ ума:

— Добре, че не затичахъ да будя посрѣдъ нощъ овчаритъ, че после цѣло село да ми се смѣе!

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЖАБЕШКИ КОНЦЕРТЪ.

Ний сме славни жабурани
и пѣвици най-отбрани;
вечеръ, щомъ часътъ удари
за ловитба на комари

и мушици крехки, млади —
почватъ наштѣ серенади,
наштѣ химни сладкогласни
и концерти първокласни!

съ гласовѣтъ си приятни
обиталищата блатни —
долу тинести и кални —
правимъ зали музикални.

нашта жабешка естрада,
безъ пияно и безъ лира,
прави всѣкой да премира
въвъ Божествена наслада.

Чичо Стоянъ